

Sygn. akt I UK 129/06

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z odwołania "W." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o restrukturyzację należności z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie
społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 października 2006 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 listopada 2005 r.,

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 listopada 2005 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 2 marca 2004 r., którym to wyrokiem Sąd Okręgowy zmienił decyzję ZUS z dnia 26 marca 2002 r. w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego należności z tytułu nieopłaconych składek na podstawie wniosku odwołującej Spółki z dnia 15 listopada 2002 r.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd pierwszej instancji, które przedstawiają się następująco.

Decyzją z dnia 26 marca 2002 r. ZUS na podstawie art. 83 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) oraz art. 13 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz. U. Nr 155, poz. 1287 ze zm., dalej: ustawa o restrukturyzacji) odmówił Spółce z o. o. „W.” w P. restrukturyzacji należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne za okres od lutego 1999 r. do maja 2002 r. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że wniosek Spółki z dnia 15 listopada 2002 r. był niekompletny. Nie zawierał on bowiem informacji o ustanowionych obciążeniach na środkach trwałych firmy. W tej sytuacji ZUSZ zastosował art. 15 ust. 3 ustawy o restrukturyzacji.

W odwołaniu od tej decyzji „W.” Spółka z o. o. domagała się jej uchylenia podnosząc, że złożyła wszystkie wymagane do wszczęcia procesu restrukturyzacji dokumenty. Brak zaś oświadczenia o istniejących obciążeniach wynika z tego, że środki trwałe firmy są wolne od jakichkolwiek obciążeń. Dodatkowo Spółka podkreśliła, że nigdy nie była wzywana przez organ rentowy do uzupełnienia wniosku.

W ocenie Sądów obydwu instancji „W.” Spółka z o. o. do wniosku o restrukturyzację dołączyła wszystkie wymagane załączniki, o których mowa w art. 10 ustawy restrukturyzacyjnej. Z faktu nie wykazania obciążeń środków trwałych, wynika że obciążeń takich nie ma. Jeżeli organ rentowy miałby jakieś wątpliwości w tym zakresie, to powinien zobowiązać spółkę do uzupełnienia wniosku i przeprowadzić postępowanie wyjaśniające na ogólnych zasadach postępowania administracyjnego (art. 7, art. 9 i art. 64 k.p.a.). O konieczności stosowania tych

przepisów decyduje bowiem treść art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy restrukturyzacyjnej w związku z art. 123 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Organ rentowy mógłby pozostawić wniosek bez rozpoznania na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy restrukturyzacyjnej dopiero wtedy, gdyby strona, po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego i wezwaniu jej w trybie art. 64 § 2 k.p.a. do usunięcia braków wniosku, braków tych nie usunęła.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik organu rentowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania lub o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy. Skarga ma dwie podstawy określone w art. 398³ § 1 k.p.c. W ramach podstawy dotyczącej naruszenia przepisów prawa materialnego skarżący wskazał na naruszenie art. 13 ust. 2 pkt 3 oraz art. 13 ust. 5 ustawy restrukturyzacyjnej przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wskazanych przepisów polegające na przyjęciu, że nie złożenie przez wnioskodawcę informacji o ustanowionych obciążeniach na środkach trwałych oznacza, że brak było takich obciążeń i nie stanowi podstawy do pozostawienia wniosku bez rozpoznania. W ramach podstawy dotyczącej naruszenia przepisów prawa procesowego skarżący podniósł zarzut naruszenia art. 9 pkt 2 ustawy restrukturyzacyjnej przez dowolne przyjęcie przez Sądy obydwu instancji, że w sprawie mają zastosowanie zasady ogólne k. p. a. – art. 7 i art. 9 k. p. a. nakazujące w ramach postępowania wyjaśniającego, wezwanie wnioskodawcy do wyjaśnienia braku załącznika do wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o wszczęcie postępowania restrukturyzacyjnego, o którym mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz. U. Nr 155, poz. 1287 ze zm.) powinien zawierać m. in. - stosownie do art. 13 ust. 2 pkt 3 powołanej ustawy - kopię ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych wraz z informacją o ustanowionych na nich obciążeniach. Z zacytowanego brzmienia wskazanego przepisu w odniesieniu do informacji o którą w sprawie chodzi, jednoznacznie wynika, że ma to być informacja o ustanowionych obciążeniach

Potrzeba zatem przedstawienia takiej informacji zachodzi – jak to zasadnie wyjaśniono w zaskarżonym wyroku – dopiero wtedy gdy przedmiotowe „obciążenia” istnieją. Obowiązek dokumentowania o który chodzi nie jest obowiązkiem informacji w przedmiocie obciążeń ani co do obciążeń, ale – o ustanowionych obciążeniach. Ze względu na określone w ustawie o restrukturyzacji konsekwencje niezachowania warunków formalnych, że –zgodnie z art. 15 ust. 5 ustawy – wniosek wadliwie sporządzony niezawierający choćby niektórych wymaganych danych lub załączników pozostawia się bez rozpoznania, interpretowany przepis, określający zakres wymaganych „danych”, podlega wykładni ścisłej. Decydujące znaczenie dla ustalenia tego jakie dane, w tym wypadku informacje są wymagane musi mieć brzmienie przepisu i w związku z tym ustalenie jego treści normatywnej według metody wykładni tzw. gramatycznej lub literalnej.

Z przedstawionych przyczyn wbrew zarzutom skargi kasacyjnej, stanowisko zaskarżonego wyroku nie nasuwa zastrzeżeń.

Uznając, że skarga kasacyjna nie ma zasadnych podstaw Sąd Najwyższy orzekł stosownie do art. 398¹⁴ k.p.c.

/tp/